

Civilutskottets betänkande

1981/82:1

om fortsatt fysisk riksplanering (prop. 1980/81:183) och tillåtlighetsprövning av viss industriell verksamhet m. m.

1 Propositionen m. m.

Regeringen har, såvitt nu är i fråga, berett riksdagen tillfälle att ta del av den redovisning beträffande överväganden om fortsatt fysisk riksplanering, som tagits in i det till proposition 1980/81:183 fogade regeringsprotokollet. Riksdagen har tidigare (CU 1980/81:39) behandlat den nämnda propositionen i övrigt, nämligen i vad avser formerna för fysisk riksplanering.

2 Motionerna

Utskottet har i detta sammanhang behandlat

dels de under allmänna motionstiden 1981 väckta motionerna 1980/81:

287 av Knut Wachtmeister (m) vari hemställs att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om behovet av att ompröva den kommunala vetorätten i vissa fall,

332 av Hagar Normark m. fl. (s) vari föreslås att riksdagen uttalar att regeringen i sin prövning av byggnadstillstånd för kolkondensverk och kolkraftverk samt andra liknande anläggningar, såsom flis- och torveldade värmeverk, bör ta största hänsyn till naturvårdsverkets åsikter och kräva användning av minst nu kända reningsmetoder och utveckling av bättre metoder för att skydda en redan hårt ansträngd livsmiljö.

837 av Kjell A. Mattsson (c) och Märta Fredrikson (c) vari föreslås att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om att reglerna i 136 a § byggnadslagen och senare motsvarande lagstiftning bör utformas så att regeringen blir skyldig att pröva anläggningar i uranhanteringens alla led,

853 av Eric Holmqvist m. fl. (s) vari, såvitt nu är i fråga och med hänvisning till motiveringen i motion 1980/81:851, hemställs

2. att riksdagen hos regeringen beställer en sådan tillämpning av 136 a § byggnadslagen att den även omfattar större anläggningar för eldning med flis och torv,

1902 av Egon Jacobsson m. fl. (s) vari, med hänvisning till motiveringen i motion 1980/81:1901, hemställs att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om den kommunala vetorätten,

dels de med anledning av propositionen väckta motionerna 1980/81:

2176 av Per Bergman m. fl. (s) vari, i motsvarande del, föreslås att

riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om formerna för den fysiska riksplaneringen och om formerna för planering av tätortsstrukturen m. m..

2177 av Ulla Tillander (c) vari hemställs att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om behovet av bättre skydd för åkermarken i Skåne.

2178 av Lars Werner m. fl. (vpk) vari föreslås

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts angående anslag till bidrag för översiktlig planering.

2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts angående samordning av fysisk riksplanering och kommunal energiplanering.

2179 av Åke Wictorsson m. fl. (s) vari hemställs att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om riktlinjer för den enskilda fritidsbebyggelsens utveckling inom ramen för en fortsatt fysisk riksplanering.

3 Utskottet

3.1 Vissa utgångspunkter för fortsatt fysisk riksplanering

I den inom bostadsdepartementet utarbetade rapporten *Hushållning med mark och vatten 2* (SOU 1979:54 och 55) behandlas bl. a. vissa mera långsiktiga frågeställningar rörande hushållningen med mark och vatten.

Efter remissbehandling har rapporten föranlett överväganden inom regeringen. Vissa grundläggande utgångspunkter för markhushållningsfrågor rörande inhemska energiresurser, vissa industrifrågor, utnyttjande av havsresurser samt vissa övergripande strukturfrågor rörande anläggningar för transporter och energidistribution samt tätortsutvecklingen har genom propositionen redovisats för riksdagens information genom att riksdagen beretts tillfälle att ta del av vad som i denna del anförts till regeringsprotokollet. Propositionen såvitt nu är i fråga innehåller sålunda inte något förslag som riksdagen har att ta konkret ställning till.

Enligt även utskottets mening faller behandlade frågor inom regeringens ansvarsområde. Utskottet har med hänsyn även därtill inte funnit anledning att föreslå riksdagen något ställningstagande i sakfrågorna. Propositionen i tidigare inte behandlad del bör läggas till handlingarna.

Inom sakområdet faller dock i vart fall delvis vissa motioner med yrkanden som riksdagen har att ta ställning till och som behandlas nedan. Dessa ställningstaganden berör därmed i motsvarande omfattning redovisningen i propositionen.

3.2 Skydd för åkermarken i Skåne

Enligt den ovan nämnda redovisningen våren 1981 i proposition 1980/81:183 bör de frågor som har behandlats i det hittills bedrivna arbetet med den fysiska riksplaneringen, t. ex. angående jordbruksmarkens bevarandebestånd och försvarsbestånd behandlas vidare i pågående planering med att fullfölja fastlagda riktlinjer. Inom utskottet har inte förts fram några däremot stridande synpunkter.

I motion 1980/81:2177 (c) föreslås riksdagen ge regeringen till känna vad i motionen anförts om behovet av bättre skydd för åkermarken i Skåne. Motionären riktar inga invändningar mot utformningen av gällande riktlinjer till skydd för jordbruksmark. Det anföras däremot att riktlinjerna – även om de lagregleras – inte ger tillräckliga möjligheter att med kraft hävda jordbrukets skyddsbestånd i Skåne och att man måste ge kommunerna i Skåne exakta ramar för deras rörelsefrihet i denna planering.

Länsstyrelserna i Skånelänen har redovisat resultatet av sitt arbete med ett markhushållningsprogram för Skåne. Regeringen har den 17 september 1981 beslutat om fortsatt arbete med markhushållning i Skåne med anledning av denna redovisning. Regeringsbeslutet kommer med hänsyn till riksdagens tidigare begäran (CU 1979/80:6) att överlämnas till riksdagen.

Enligt utskottets mening har inte tillräckliga skäl anförts för att riksdagen nu skulle begära ytterligare åtgärder för att hävda skyddet för åkermarken i Skåne.

3.3 Fritidsbebyggelse m. m.

Riktlinjerna för fritidsbebyggelsens utveckling har preciserats genom statsmakternas beslut (prop. 1978/79:213, CU 1979/80:6). I regeringens länsvisa beslut har angetts relativt detaljerade utgångspunkter för hur man bör se på utvecklingen av fritidsbebyggelse i främst sådana områden som omfattas av de geografiska riktlinjerna (se även CU 1979/80:6 s. 9 ff.).

I motion 1980/81:2179 (s) föreslås riksdagen som sin mening ge regeringen till känna vad i motionen anförts om riktlinjer för den enskilda fritidsbebyggelsens utveckling inom ramen för en fortsatt fysisk riksplanering. Motionärerna anför bl. a. att en fortsatt okontrollerad utveckling, där fritidshusen blir permanenta bostadshus, måste kunna motverkas av kommunerna. Kommunernas rätt att själva handha planfrågorna får inte sättas ur spel.

Frågorna om bättre möjligheter att bevara fritidshus för fritidsboende – och permanentbostäder åt bofasta – har behandlats av fritidsboendekommittén i ett delbetänkande (Ds Bo 1981:3). Betänkandet har remissbehandlats och bereds nu i regeringens kansli. Ytterligare överväganden i denna del bör enligt utskottets mening anstå tills dessa förslag beretts.

Motionärernas ståndpunkt när det gäller kommunernas rätt att i den kommunala planeringen enligt byggnadslagen retroaktivt hävda riktlinjer

inom den fysiska riksplaneringen torde i huvudsak utgå från en i motionen utvecklad uppfattning att detta bör kunna ske även genom en inte ringa inskränkning av byggnadsrätten i gällande planer kombinerat med nybyggnadsförbud i avvaktan på en sådan planändring. Möjligheterna att genom planändring inskränka en given byggnadsrätt är emellertid i gällande byggnadslagstiftning begränsad – detta även om en sådan inskränkning i sak skulle kunna anses förenlig med riktlinjer i den fysiska riksplaneringen. Kommunala intentioner i sådan riktning förutsätter sålunda en överenskommelse med markägaren om ersättning eller en expropriation. I de fall där ingen av dessa lösningar framstår som möjlig eller sannolik finns det därmed inte heller motiv för ett nybyggnadsförbud. Frågorna om planers giltighetstid och rättsverkan ingår som ett av de centrala momenten i det pågående bygglagarbetet.

Utskottet avstyrker motion 1980/81:2179 (s).

3.4 Planering av tätortsstrukturen

I motion 1980/81:2176 (s), såvitt den inte behandlats tidigare, föreslås att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om formerna för planering av tätortsstrukturen m. m. Motionärerna hänvisar bl. a. till att i propositionens redovisning betonats önskvärdheten av att utifrån kommunala överväganden vidareutveckla den ortsstrukturer som också beaktar statliga intressen när det gäller regional-, sysselsättnings- och trafikpolitik. De anför att i dessa struktursammanhang också bör betonas energihushållningsfrågor av nationellt intresse och att dessa strukturella energihushållningsbedömningar bör ingå i de redovisningar som förordats ingå i den kommunala översiktliga planeringen.

I sakfrågan torde det nu inte finnas delade meningar om att energihushållningsfrågor bör beaktas även i kommunala planbedömningar som påverkar tätortsstrukturen – detta på motsvarande sätt som gäller regional- och trafikpolitikens påverkan på lokaliseringen av bostäder och arbetsplatser. Redan därmed torde motionärernas huvudsakliga intresse få anses tillgodosett utan ett förslaget riksdagens beslut. Frågan om redovisningen av kommunal planering i dessa hänseenden bör som hittills bedömas av regeringen. Motionsförslaget i här behandlad del avstyrks sålunda.

Det anförda knyter an till förslaget i motion 1980/81:2178 (vpk) yrkande 2 om samordning av fysisk riksplanering och kommunal energiplanering. Detta samband torde i sig vara obesträtt. Det finns dock enligt utskottets mening inte anledning för riksdagen att, som föreslås i motionen, uttala sig om administrativa samband. Dessa frågor får ankomma på regeringens vidare beredning. Motionsförslaget avstyrks.

3.5 Den kommunala vetorätten, m. m.

I motion 1980/81:287 (m) hemställs att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om behovet att ompröva den kommunala vetorätten. Motionären anför – mot bakgrund av önskemål att bryta uran – att det förefaller vara synnerligen motiverat att ompröva denna vetorätt som innebär att en enskild kommun kan stoppa brytningen av en för landets ekonomi och välfärd mycket betydelsefull råvara.

Vidare föreslås i motion 1980/81:1902 (s) att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motion 1901 anförts om den kommunala vetorätten. Där anför, med utgångspunkt i frågor om utnyttjande av alunskifferresurserna, att kommunernas rätt att förhindra miljöstörande industri bör värnas men att meningsfulla avvägningar i de kommunala organen mellan riksintressen och lokala önskemål kräver redovisningar av grunderna för riksintresset – i detta fall en totalberäkning av alunskifferresurserna.

Då prövningen enligt 136 a § byggnadslagen infördes som ett provisorium anförde dåvarande civilministern (prop. 1972:111 bilaga 2 s. 368) att han för sin del ansåg det principiellt riktigt att kommunen inte skall kunna hindra en lokalisering, som enligt en bedömning utifrån landets hela intresse bör ligga inom kommunen eller i vart fall inte lämpligen bör ligga någon annanstans. Med hänsyn till att regeringen inte kan låta upprätta en generalplan för fastställelse, ansågs det emellertid mest konsekvent att låta den kommunala vetorätten gälla generellt. Det förutsattes att inga allvarliga olägenheter skulle behöva uppstå om en sådan ordning fick gälla i den provisoriska reformen.

I promemorian (Ds Bo 1980:2) Tillåtlighetsprövning av viss industriell verksamhet m. m. föreslogs bl. a. att kravet på kommunal tillstyrkan inte längre skulle upprätthållas vid prövning av en verksamhet som enbart har väsentlig betydelse för hushållningen med energi och/eller med träfiberråvaror. Huvuddelen av de nyanläggningar som regeringen prövar har dock väsentlig betydelse för hushållningen med mark och vatten. I dessa fall skulle kommunen som tidigare behålla sin vetorätt. Förslaget har godtagits av de flesta remissmyndigheterna. Vissa remissinstanser, bl. a. statens industriverk, har dock ifrågasatt om det är rimligt och konsekvent att behålla det kommunala vetot över huvud taget – det är ju fråga om en hushållning på nationell nivå.

Det finns ett klart principiellt samband mellan den kommunala vetorätten vid prövning enligt 136 a § BL och rollfördelningen stat-kommun vid den översiktliga fysiska planeringen. Denna bakomliggande fråga ingår som en central del i pågående arbete på en ny plan- och bygglagstiftning. Med hänsyn därtill bör enligt utskottets mening riksdagen inte i detta sammanhang göra några principiella bedömningar om den kommunala vetorätten. Vidare pågår, enligt vad utskottet erfarit, arbete på ett förslag till nya regler om

tillåtlighetsprövningen. Motionerna 1980/81:287 (m) och 1902 (s) avstyrks.

Förslaget i motion 1980/81:837 (c) syftar till att tillåtlighetsprövningen skall vidgas så att den omfattar även "anläggningar i uranhanteringens alla led" – från brytning via atomkraftsanläggningar och anläggningar för uppberedning till anläggningar för mellanlagring i olika former och till slutförvaring av avfall. Motionärerna torde ha utgått från att en utvidgning av det obligatoriska provningsområdet också skulle ge motsvarande vidgning av det kommunala vetots tillämpning. Motionsförslaget knyter därmed behandlingsmässigt an till det närmast här ovan behandlade förslaget om att slopa den kommunala vetorätten.

Motionärernas huvudsyfte är att få till stånd regler som gör prövningen obligatorisk och sålunda inte som nu beroende av att regeringen i det konkreta fallet förbehåller sig provningsrätten. Syftet torde i allt väsentligt få ses som energipolitiskt. Enligt civilatskottets mening finns det inte anledning att i denna form ställa riksdagen inför ett nytt avgörande i de frågor om kärnkraftens utnyttjande som relativt nyligen behandlats. De rena miljövårdssynpunkterna bör lämpligen behandlas i anslutning till arbetet på ett förslag om nya tillståndsregler. Motionen avstyrks därför.

3.6 Lokalisering av kolkondenskraftverk, användning av fasta inhemska bränslen m. m.

I motion 1980/81:332 (s) föreslås att riksdagen uttalar att regeringen i sin prövning av byggnadstillstånd för kolkondenskraftverk och kolkraftverk samt andra liknande anläggningar, såsom flis- och torveldade värmeverk, bör ta större hänsyn till naturvårdsverkets åsikter och kräva användning av minst nu kända reningsmetoder och utveckling av bättre metoder att skydda en redan hårt ansträngd livsmiljö.

Motionärerna hänvisar till att naturvårdsverket i en studie över olika regioners lämplighet för kolkondenskraftverk ansett att dessa är olämpliga överallt. Motionärerna torde syfta på verkets promemoria SNV PM 1358 Lokalisering av kolkondenskraftverk. Denna studie, som remissbehandlats, utmynnar i slutsatserna att västkusten samt ostkusten klassas som "olämpliga" områden medan Skåne och norra Uppland klassas som "mindre olämpliga" områden.

I redovisningen i proposition 1980/81:183 (s. 18) anförts att ställningstaganden i den fysiska riksplaneringen avseende eventuella särskilda riktlinjer för lokalisering av kolkondenskraftverk kan ske först sedan bl. a. naturvårdsverkets lokaliseringsstudie har utvärderats närmare och bl. a. behovet av kompletterande studier övervägts.

I proposition 1980/81:90 om riktlinjer för energipolitiken framhöll regeringen att möjligheterna att förbättra miljösituationen i landet bör tas till vara vid en introduktion av kol. Regeringen har därför funnit att en

eldningsanläggning bör tillåtas släppa ut högst 2 100 ton svavel per år. Senare bör enligt propositionen kraven skärpas ytterligare genom att gränsen sänks till 1 600 ton svavel per år.

I propositionen har vidare framhållits att det kan finnas möjlighet att med bibehållen försörjningstrygghet ytterligare skärpa miljövårdskraven genom att utnyttja kol med en genomsnittlig svavelhalt på högst 0,6 %. Regeringen räknar med att om några år få tillräcklig erfarenhet av kolmarknaden för att kunna avgöra när ett generellt krav på en genomsnittlig svavelhalt av högst 0,6 % i kol skall kunna införas i Sverige. Regeringen bör därför återkomma till riksdagen med en redovisning i denna fråga senast år 1983.

Riksdagen har vid sin behandling av propositionen förordat (NU 1980/81:60, rskr 381) ett högsta tillåtet utsläpp på 1 600 ton svavel per anläggning och år. Under en övergångstid, dock längst till år 1988, skall emellertid en dispens kunna beviljas för ett utsläpp av högst 2 100 ton per anläggning och år. Riksdagen har vidare framhållit att det är angeläget att regeringen om möjligt redan år 1982 återkommer till riksdagen med den i propositionen omtalade redovisningen och förslag till tidpunkten för de skärpta miljökrav som i propositionen har redovisats till senast år 1988. Därvid bör enligt riksdagen bl. a. prövas om inte övergången till kol med högsta svavelhalt om 0,6 % kan ske senast år 1986.

Regeringen har i juni 1981 uppdragit åt statens naturvårdsverk att redovisa alternativa förslag till miljökrav vid eldning med fossila bränslen. Förslaget bör utgå från en bedömning av skadorna på miljön, inkl. skadornas ekonomiska betydelse, till följd av föroreningar från eldning med fossila bränslen samt de tekniska och ekonomiska förutsättningarna i vad avser olika reningsåtgärder. Regeringen avser att i början av år 1982 lägga fram förslag om ytterligare åtgärder mot föroreningen. Naturvårdsverkets redovisning, som bör göras översiktlig och utgå från befintligt material, bör lämnas till regeringen senast den 1 december 1981.

Regeringen har samtidigt uppdragit åt statens vattenfallsverk att inom samma tid redovisa de resultat av projektet Kol-Hälsa-Miljö som kan ha betydelse för ställningstagande i dessa frågor.

Enligt utskottets mening finns det inte anledning för riksdagen att genom ett i motionen föreslaget uttalande föregripa mer nyanserade överväganden. Motionen avstyrks därför i denna del.

I motion 1980/81:853 (s) yrkande 2 hemställs att riksdagen hos regeringen beställer en sådan tillämpning av 136 a § byggnadslagen (BL) att den även innefattar större anläggningar för flis och torv.

Den ovan behandlade motionen 1980/81:332 (s) innefattar, som angetts, även krav på ökade miljöhänsyn vid tillståndsprövning av bl. a. flis- och torveldade värmeverk.

Frågor om en ökad satsning på inhemska bränslen behandlades av riksdagen inom det senaste energipolitiska beslutets ram (NU 1979/80:70 s. 42 ff.).

I utredningsrapporten (SIND PM 1980:2) Okad eldning med skogsråvara föreslogs bl. a. att 136 a § BL skulle användas för att kontrollera ny- och utbyggnad av större flis- och eldningsanläggningar som förbrukar skogsråvara.

I den inom bostadsdepartementet upprättade promemorian (Ds Bo 1980:2) Tillåtlighetsprövning av viss industriell verksamhet m. m. föreslås bl. a. att prövningsplikt införs för nya anläggningar eller utvidgning av verksamheten vid anläggningar som eldas med träfiberråvaror om den årliga förbrukningen därav överstiger 25 000 m³ fub. I den s. k. styrmedelsutredningens (I 1979:13) uppdrag ingår att se över den nuvarande prövningen av energihushållningsskäl enligt 136 a § BL och att därvid bl. a. överväga kriterierna för vilka anläggningstyper som skall prövas. Slutligen noteras att industriministern i proposition 1980/81:130 (s. 158) som sin mening anfört att lämpligheten att använda andra styrmedel än råvaruprövningen enligt 136 a § BL för att skapa balans mellan de energipolitiska strävandena att minska oljeförbrukningen och önskemålet om en stabil virkesförsörjning till skogsindustrin bör övervägas. Enligt vad utskottet erfarit pågår arbete med ett förslag till ändrade regler för tillåtlighetsprövning av miljöstörande industri m. m. Däri ingår förslag som berör prövningen av träfiberförbrukande verksamheter. I det nämnda uttalandet aviserade industriministern även ställningstaganden till hur man kan motverka att industriellt användbar skogsråvara används för energiändamål.

Utskottet har, med i princip motsvarande utgångspunkter som beträffande kolkondenskraftverken, funnit att ytterligare överväganden om tillståndsprövningen för flis- och torveldade värmeverk m. m. bör anstå tills förutsättningar finns för en i principfrågorna samordnad bedömning. Motionerna 1980/81:332 i motsvarande del samt 853 yrkande 2 avstyrks därför.

3.7 Bidrag för översiktlig planering

I motion 1980/81:2178 (vpk) yrkande 1 föreslås riksdagen begära förslag från regeringen om bidrag för översiktlig planering.

Bidrag av angiven typ har tidigare utgått. Anslag anvisades senast (CU 1979/80:25) med 3 milj. kr. för budgetåret 1980/81. Riksdagen har (CU 1980/81:5) godkänt att bidragen successivt avvecklas för att upphöra fr. o. m. budgetåret 1982/83. Riksdagen har därefter (CU 1980/81:27 – reservation (s)) beslutat att bidraget skall upphöra fr. o. m. budgetåret 1981/82.

Utskottet har inte funnit anledning att nu gå ifrån riksdagens tidigare beslut och avstyrker motionsyrkandet.

3.8 Hemställan

Utskottet hemställer

1. att riksdagen lägger proposition 1980/81:183 i tidigare inte behandlad del till handlingarna,
2. att riksdagen avslår motion 1980/81:2177,
3. att riksdagen avslår motion 1980/81:2179,
4. att riksdagen avslår motion 1980/81:2176 i vad den inte behandlats tidigare,
5. att riksdagen avslår motion 1980/81:2178 yrkande 2,
6. att riksdagen avslår motionerna 1980/81:287 och 1902,
7. att riksdagen avslår motion 1980/81:837,
8. att riksdagen avslår motion 1980/81:332 såvitt rör kolkondenskraftverk,
9. att riksdagen avslår motion 1980/81:332 i vad den inte behandlats under 8 ovan, samt motion 1980/81:853 yrkande 2,
10. att riksdagen avslår motion 1980/81:2178 yrkande 1.

Stockholm den 15 oktober 1981

På civilutskottets vägnar

KJELL A. MATTSSON

Närvarande: Kjell A. Mattsson (c), Per Bergman (s), Oskar Lindkvist (s), Kerstin Ekman (fp), Lars Henrikson (s), Knut Billing (m), Sven Eric Åkerfeldt (c), Maj-Lis Landberg (s), Bertil Danielsson (m), Birgitta Dahl (s), Kerstin Andersson i Hjärtum (c), Ingvar Eriksson (m), Per Olof Håkansson (s), Margareta Palmqvist (s) och Erik Börjesson (fp).

Reservationer

1. Planering av tätortsstrukturen (3.4)

Per Bergman, Oskar Lindkvist, Lars Henrikson, Maj-Lis Landberg, Birgitta Dahl, Per Olof Håkansson och Margareta Palmqvist, alla (s), anser att

dels den del av utskottets betänkande på s. 4 som börjar "I sakfrågan" och slutar "motionsförslaget avstyrks" bort lyda:

I sakfrågan torde det nu inte finnas delade meningar om att energihushållningsfrågan bör beaktas även i kommunala planbedömningar som påverkar tätortsstrukturen – detta på motsvarande sätt som gäller regional- och trafikpolitikens påverkan på lokaliseringen av bostäder och arbetsplat-

ser. Om riksdagen inte skulle bifalla motionsförslaget skulle detta kunna tolkas som en markering i motsatt riktning. Förslaget i här behandlad del av motion 1980/81:2176 (s) tillstyrks sålunda. Därmed har också syftet med motion 1980/81:2178 (vpk) tillgodosetts.

dels utskottets hemställan under 4 bort lyda:

4. att riksdagen med bifall till motion 1980/81:2176 i vad den inte behandlats tidigare som sin mening ger regeringen till känna vad utskottet anfört,

2. Tillåtlighetsprövning av anläggningar för uranhantering (under 3.5)

Kjell A. Mattsson, Sven Eric Åkerfeldt och Kerstin Andersson i Hjärtum, alla (c), anser att

dels den del av utskottets betänkande på s. 6 som börjar "Motionärernas huvudsyfte" och slutar "avstyrks därför" bort lyda:

Frågan om att lägga fast en obligatorisk tillståndsprövning av anläggningar i uranhanteringen alla led är principiellt viktig från miljösynpunkt. Ett sådant krav bör ställas snarast och införas i lagstiftningen senast i samband med kommande ändringar av nu gällande regler. Riksdagen bör därför redan nu godta denna princip genom att som sin mening ge regeringen till känna vad som anförts i motion 1980/81:837 (c).

dels utskottet under 7 bort hemställa:

7. att riksdagen med bifall till motion 1980/81:837 som sin mening ger regeringen till känna vad som anförts i motionen.